

Vi bør se framover, ikke bakover

Håkon Kongsrud Skard
Norsk psykologforening
hakon@psykologforeningen.no

Håkon Kongsrud Skard er visepresident i Norsk psykologforening.

Endringer i foreningens struktur krever et mandat fra Landsmøtet. Vi er bedre tjent med å møte utfordrende tider med nåværende struktur og en felles idé om hvor vi skal.

Håkon Kongsrud Skard

Foto: Fartein Rudjord / Psykologforeningen

I sitt innlegg publisert i Psykologtidsskriftet 9. mai utdyper Hanne Indregard Lind hvilke endringer hun gjerne skulle sett i foreningens beslutningsprosesser. Mange av hennes forslag har blitt diskutert i organisasjonsgjennomgangen som ble vedtatt i 2022. Jeg er levende opptatt av organisasjonsutvikling og styrking av medlemsdemokratiet. Samtidig, jeg er ikke villig til å endre vår struktur eller forflytte makt uten et mandat fra Landsmøtet. Så når hun mener jeg tar argumenter til ytterligheter ved å spørre om hun ønsker en ny organisasjonsgjennomgang, så mener jeg tvert om. Jeg mener hun foreslår endringer som krever det.

Jeg merker meg også paradokset i at hun trekker frem to saker, evidenskriterier for metodeutdanning og prøveprosjektet om begrenset forskrivningsrett, som begge har blitt behandlet i både arbeidsutvalget og Sentralstyret. Saker hvor flertallet avgjorde. De har begge blitt avgjort gjennom demokratiske prosesser. Det begge disse sakene har til felles, er at de ble utløst av eksterne hendelser, hadde korte tidsfrister, har kontroversielt innhold og utløste uenighet.

I et representativt demokrati vil man aldri komme utenom at de valgte representantene blir satt i situasjoner som krever beslutninger uten tid til en optimal forutgående prosess. Ventetidsløftet er et annet eksempel på dette. I dette arbeidet har vi måttet håndtere komplekse og kontroversielle utspill og temaer over bordet. Særlig knyttet til temaet oppgavedeling mellom helsepersonell i spesialisthelsetjenesten. Det at vi forutså at oppgavedeling ville bli et sentralt tema fremover, tillot oss å diskutere det på Lederkonferansen i 2023. De diskusjonene var det vi hadde å lene oss på i dette

arbeidet. Denne prosessen problematiseres ikke av Lind, selv om den har vært mye mer omfattende og ble håndtert i samme struktur.

Vi søker alltid forankring og involvering. Men noen situasjoner og beslutninger lar seg ikke forutse og tillate ikke optimale prosesser grunnet tidspress eller andre hindre. Det kommer vi ikke unna. Det er de situasjonene vi er valgt til å håndtere på vegne av medlemmene. Det gjør vi gjennom å behandle vår uenighet i tråd med de prosessene Landsmøtet har bestemt.

At Lind viser til de to eksemplene hun gjør, styrker min opplevelse av at denne valgkampen handler om uenighet om innhold, ikke manglende demokrati. Dersom Landsmøtet ønsker en ny revisjon av vår organisasjon, vil jeg selvfølgelig respektere det. Inntil det vil jeg søke å fortsette utviklingen av foreningen gjennom virkemidler som ikke røkkes ved vår struktur.

Jeg mener det også er urettmessig å peke på tilgang til referater og dokumenter som en valgkampsak. Lind kjenner godt til at vi har lagt ned enormt med ressurser og arbeidstimer i utvikling av ny digital infrastruktur og nettside de siste årene. Årsaken til at dokumenter har vært vanskelig tilgjengelig for noen, har vært av teknisk art. Ingen har mast mer på våre IT-leverandører om dette enn meg.

Det forstemmende med Lind sitt søkelys på beslutningsstrukturer og enkeltsaker som allerede er vedtatt i Sentralstyret, er at jeg oppriktig tror medlemmene ikke er tjent med det. De bør heller få bestemme hvor vi skal, enn å søke omkamp på demokratiske vedtak. Lind og jeg har begge pekt på at vi står overfor store utfordringer i de kommende årene. Da er både medlemmene og organisasjonen tjent med at vi peker fremover. Hva er vår analyse av utviklingen de neste årene? Hvilke valg vil vi stå overfor? Hvilke løsninger ønsker vi å jobbe for? Det vil jeg fokusere på.

Jeg ville tro at Lind og jeg har uenigheter også på dette området. Det er bra, fordi da kan medlemmene og Landsmøtet ta informerte valg om hvilken retning de ønsker å gå. Det gir samling om en felles forståelse og retning. Det gir neste sentralstyre mandat til å ta nødvendige avgjørelser. Avgjørelser som med stor sikkerhet også vil være vanskelige, kontroversielle, ha korte tidsfrister og medføre uenighet. Slik det alltid vil være i en fungerende medlemsforening.

Referanser

Lind, H. L. (2025). Tid for å løfte taket. Tidsskrift for Norsk psykologforening. <https://www.psykologtidsskriftet.no/artikkel/2025as05ae-tid-for-lofte-taket>